

Tårnene faldt og vi fattede ikke budskabet

David Wilkerson October 8, 2001

Tirsdag den 11. september 2001 blev tvillingetårnene World Trade Center i New York City ødelagt. Fem dage senere, mens jeg sad og forberedte dette budskab, kiggede jeg ud af mit vindue i vores lejlighed, som ligger på 30. etage. Kæmpe skyer af røg steg stadig op fra ruinerne. De steg op fra murbrokkerne og drev ud over Hudsonfloden og hen over Frihedsgudinden.

Den følgende søndag, lige før jeg prædikede dette budskab i Times Square Church, græd jeg over synet af denne totale ødelæggelse. Jeg bad indtrængende Gud om nåde: nåde for de sørgende familier, som havde mistet sine kære. Nåde for de redningsarbejdere, som stadig gravede i murbrokkerne i håbet om at finde flere overlevende, men som kun fandt lig og knuste legemsdele. Nåde for alle politifolkene, brandmændene og de frivillige hjælpere, som græd åbenlyst over de ubeskrivelige rædsler de så.

Vores menighed fik tilladelse til at sætte et nødjælpstelt op på Ground Zero. Menighedens ledere og frivillige menighedsmedlemmer arbejdede utrætteligt døgnet rundt for at hjælpe med at sørge for mad til de udmattede arbejdere og opmuntre dem.

Seks uger før katastrofen advarede Helligånden pastorerne i vores menighed om at en katastrofe var på vej. Vi havde planlagt flere store begivenheder for ugerne fremover, inklusive vores Missionskonference og Ungdomskongress. Men Guds Ånd tilskyndede os til at aflyse det hele. I stedet blev vi tilskyndet til at kalde vores menighed sammen i bøn.

Vi besluttede at afholde bønnemøder fire aftener om ugen. Begyndelsen af hvert bønnemøde var præget af en ubegribelig stilhed, som hvilede over forsamlingen. Vi sad stille i Herrens nærhed, ofte uden en lyd i op til en time. Dette blev fulgt af en stille gråd og en hjertegribende omvendelse. På et møde måtte jeg holde fast om mine knæ med begge hænder fordi de rystede så meget i Guds overvældende nærhed.

Gennem dette besøg fra Herren, åbenbarede den Hellige Ånd, at der var en årsag til gråden i vore hjerter. Vi var så berørte over at en tragedie var på vej. En alvorlig katastrofe var på vej til nationen. Og selv om vi ikke vidste hvad det var, så blev vore hjerter tilskyndet til at gå i forbøn for det.

Pludselig ramte katastrofen. Og den ramte ikke kun vores by, men også nationens hovedstad. En TV vært udbrød, "Tænk på, at vores to symboler på magt og velstand er blevet destrueret på en time." Han vidste ikke, at han citerede Åbenbaringsbogens kapitel 18 vers 10: "og de skal stå langt borte af rædsel over hendes pine og sige: Ve, ve, du store by, Babylon, du mægtige by! Dommen er kommet over dig på en eneste time."

En politimand fra vores menighed hjalp til på Ground Zero, og hans kolleger spurgte ham, "Hvad er dette? Hvad sker der?" Imens spurgte hele nationen, "Hvor er Gud henne i alt dette?"

Vi må gerne stille dette spørgsmål. Vi behøver at forstå hvor Gud er henne i denne katastrofe. Og for at gøre det, må vi alene stole på hans hellige Ord. Vi har hørt hundredevis af meninger fra medieeksperter og politikere. Men alt deres retorik lyder ens. Der er ikke nogen egentlig forståelse af denne pludselige ødelæggelse.

Der er én ting jeg kan forsikre dig om: Gud blev ikke overrasket. Han kender tankerne hos alle mennesker, inklusive alle magthavere, despoter og terrorister. Herren ser alle handlinger fra alle mennesker i verden. Han ved når vi sidder og når vi står. Og jeg kan sige helt sikkert: Gud har alt under kontrol. Intet på jorden sker uden at han er vidende om det, at han giver tilladelse til det, og nogle gange står bag det.

Hvis du er en kristen, så ved du at Gud har givet et budskab til Amerika og resten af verden gennem denne katastrofe.

Pastorer og teologer siger overalt, "Gud har intet at gøre med disse katastrofer. Han vil ikke tillade noget sådant at ske." Men intet kunne være længere væk fra sandheden. Denne tankegang får hurtigt vores nation til at miste det budskab, som Gud ønsker at formidle til os gennem denne tragedie.

Sandheden er, at vi behøver et ord fra Gud. Som mange andre pastorer har jeg grædt og sørget over denne hæslige katastrofe. Jeg har søgt Herren i bøn og gennem hans Ord. Og jeg ønsker at fortælle dig, at jeg har oplevet en sorg, som var endnu dybere end den jeg har følt ved uskyldige menneskers død. Det er en sorg som siger, at hvis vi ikke fatter Guds budskab, hvis vi vender det døve øre til det, han så højlydt proklamerer, så er der noget meget værre i vente for os.

Profeten Esajas taler direkte om hvad vi netop har oplevet. (Hvis du har modstand mod at anvende det Gamle Testamente som eksempel, så læs Pauli ord om emnet: "Alt dette skete med dem, for at de skulle være advarende eksempler, og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået." (1. Kor. 10, 11). Paulus gør det klart: Eksemplerne fra det Gamle Testamente viser hvordan Gud handler i tider som vores.)

På den tid hvor Esajas profeterede, havde Gud været tålmodig overfor Israel i omkring 250 år. Herren havde sendt 'små trængsler' over sit folk, for at kalde dem til omvendelse. Han prøvede at fri til dem for at få dem ud af deres frække afgudsdyrkelse og ind i hans velsignelse og gunst.

Alle profeterne havde gennem årene talt det samme grundlæggende ord til Israel: "Ydmyg dig." Skriften siger, "De dyrkede møgguderne, skønt Herren havde sagt til dem: »Det må I ikke gøre!« Herren havde advaret Israel og Juda ved alle profeter og seere: »Vend om fra jeres onde veje, hold mine love og mine bud efter hele den lov, som jeg pålagde jeres fædre, og som jeg har sendt til jer ved mine tjenere, profeterne. (2. Kong. 17, 12-13).

Men Guds udvalgte nation afviste hans kald til omvendelse. "Men de ville ikke høre. De gjorde nakken stiv som deres fædre, der ikke stolede på Herren deres Gud." (17, 14). Disse mennesker håned profeterne, som kaldte dem til ydmyghed. Og, i stedet, "Lod de hånt om hans love og den pagt, som han havde sluttet med deres fædre, og om de formaninger, han havde givet dem.... De svigtede alle Herren deres Guds befalinger. ... solgte sig selv til at gøre, hvad der var ondt i Herrens øjne... Derfor blev Herren meget vred på Israel..." (17, 15-18).

Gud sendte et opråb til Israel.

Herrens første 'wake-up call' til Israel kom ved en syrisk invasion. Denne ærkefjende angreb to israelske provinser, Zebulon og Naftali. Heldigvis var angrebene begrænset til disse to steder, og skaden var minimal. Men Gud talte klart til sit folk. Herrens udvalgte nation havde mistet sin følelse af tryghed. Alligevel havde de ikke fattet Guds budskab til dem.

Israel modtog dernæst et opråb mere. Dette opråb var meget alvorligt. To nationer, som Skriften kalder 'Israels fjender' – syrerne og filistrene – slog kræfterne sammen til et overraskelsesangreb. Ifølge Esajas kom angrebet forfra og bagfra (Esajas 9, 12). Det betyder at de invaderende styrker kom fra øst og vest og omringede Israel. Og deres overraskelsesangreb var fuldstændig ødelæggende.

Nu kommer vi til kernen i mit budskab, og til det spørgsmål, som amerikanerne stiller: Hvor var Gud i denne pludselige invasion at sit udvalgte land? Hvad skulle folket stille op med den ulykke, som var kommet over dem? Esajas fortæller os, at Gud trofast talte til sit folk: "Herren har sendt et ord mod Jakob... hele folket har lært det at kende. (Esajas 9, 7-8).

Min ven, disse vers fortæller os noget meget vigtigt i vores egen ødelæggelses tid. Det siger ganske enkelt at, "Gud altid sender sit ord." Aldrig nogensinde i verdenshistorien har Gud efterladt sit folk uvidende i katastrofetider. Han har aldrig svigtet os, eller tvunget os til selv at finde ud af hvad der sker. Han giver os altid indsigt.

Selv nu kalder Gud gudfrygtige vægtere til at tale for ham. Disse hyrder er sørgende, grædende og angrende, når de søger Guds ansigt. Og jeg tror, at de hører og forstår Herrens budskab bag de nuværende begivenheder. Desuden er de ikke bange for at proklamere skrækelige advarsler, fordi de ved, at de har hørt fra Gud. De er tvunget til at tale om hans formål bag vores katastrofer.

Jeg må komme med et budskab, som ingen af os ønsker at høre.

Mange læsere vil ikke modtage det budskab, som jeg nu vil komme med. De tænker det er hjerteløst, grusomt og uvenligt i sorgens stund. Men jeg siger dig, hvis vi ikke hører Guds sandhed og ser den i øjnene, er vores nation dømt til undergang. Her er det ord, jeg hører Herren tale til os lige nu: "Da æggede Herren hans fjender – Resin – imod ham og hidsede hans modstandere op... Folket vendte ikke om til ham, der slog det, de søgte ikke Hærskarers Herre." (Esajas 9, 10. 12).

Bibelen gør det krystalklart: Gud brugte fjendnationer til at tugte sit folk. Herren brugte disse fjender som et redskab til at advare Israel, idet han kaldte dem til omvendelse. "Ve Assyrien, min vredes kæp, min harme er stokken i hans hånd. Jeg sendte ham mod et gudløst folk, beordrede ham imod min vredes folk for at tage bytte og plyndre og trampe det ned som gadens ler. (10, 5-6).

Gud pålagde denne koalition af Israels fjender at revse hans udvalgte folk. Herren forsøgte at advare Israel, "Du har hævdet dig ved din stolthed. Nu vil jeg få dig ned. Jeg vil tillade, at du bliver revset af dine fjender."

Den fjendtlige koalition indledte deres massive angreb. Og pludselig så israelitterne til med rædsel mens deres bygninger kollapsede. Brande hærgede i byerne, og statelige bygningsværker blev til aske, På kort tid var Israel i flammer. Og Guds folk begyndte at jamre, " »Teglstenene er faldet...morbærtræerne blev fældet." (9, 9).

Efter at have overværet den nylige katastrofe i New York og Washington, kan vi begynde at forestille os de gamle israelitters følelser. Men omvendte Israel sig efter dette rædselsangreb? Var der en erkendelse i nationen om at Gud havde sendt dem en advarsel? Hørte magthaverne Gud tale gennem denne hæslige katastrofe? Nej. Israels reaktion var præcis den modsatte.

Folkets første reaktion af frygt blev hurtigt afløst af en national stolthed. "Men i hovmod og hjertets overmod sagde de..." (9, 8).

Det hebræiske ord for hovmod i dette vers, fortæller om en følelse af storhed. Med andre ord, da angrebet først var døet ud, genfandt israelitterne deres selvtillid. De erklærede, "Teglstenene er faldet, men vi bygger med kvadersten, morbærtræerne blev fældet, men vi erstatter dem med cedre.« (9,9). Med andre ord sagde de, "Disse katastrofer er ikke fra Herren. De er bare skæbnen, uheldige katastrofer som der ikke er en forklaring på."

"Vi er en stor og mægtig nation. Vi er dannet af et stolt, ubøjeligt folk. Og vi vil lade verden vide at vi kommer igen. Vi vil bygge det hele op igen – bare større og bedre. Hvor vi før brugte teglsten, vil vi nu bruge kvadre. Og hvor vi før havde en billig konstruktion vil vi anvende bedre materialer. Vi er en Gudsvelsignet nation. Vi kommer ud af denne katastrofe stærkere end nogensinde."

Lyder det ikke meget bekendt? Herren selv brugte en ond fjende til at sende en revsende advarsel til sit folk. Han ønskede at få dem ud af det kompromis de levede i, og bringe dem tilbage til ham, så han kunne øse sin velsignelse ud over dem, og omslutte dem med sin beskyttelse. Men gennem deres dage med sorg og rædsel, erkendte Guds folk ikke en eneste gang hans hånd bag det hele. Ingen spurgte, "Hvad vil Herren fortælle os med alt dette? Forsøger han at få os i tale?" Ingen tænkte et øjeblik på at sådan en stolt, mægtig nation kunne blive ydmyget og revset. Tværtimod, så brugte folket anledningen til at benægte en hver sådan tanke. De nægtede at høre Guds advarsel til dem.

Jeg spørger dig: Går Israels eksempel rent ind hos dig, efter alt hvad du har været vidne til i de foregående uger? Jeg beder dig om ikke at misforstå mig. Jeg takker Gud for at vi har en moralsk præsident til at lede landet. Jeg takker Herren for hver en hengiven kristen embedsmand. Vores menighed beder flittigt for vores nations ledere. Og vi er taknemmelige for denne midlertidige udgydelse af bøn landet over. Det er opmuntrende at se mennesker blive ædruelige og begynde at genoverveje deres livsstil.

Men på trods af dette risikerer vi at gå glip af Guds budskab til os. Tænk på, at når vores offentlige forsamlinger kalder til et øjeblik stilhed, så tror vi det er ægte anger. Når vi ser politikere synge "God Bless America", tænker vi

at vores nation har vendt om til Gud. Når vi ser at der er et minuts stilhed ved sportsbegivenheder, tænker vi at det er en åndelig oplevelse.

Men hvad vil der komme ud af vores nylige katastrofe? Vil folk på sportsstadions have et minuts stilhed for derefter at male deres kroppe i vilde farver og bælle øl i sig og heppe som vanvittige på deres favorithold?

Som de fleste amerikanere græd jeg, da jeg så senatorer og kongresmedlemmer stå på trappen til Capitol og synge, "God Bless America.. stå med os og vejled os..." Men som jeg græd, mindede Herren mig om at, "Mange af de ledere du ser stå her og synge, har arbejdet på at fjerne mig fra det amerikanske samfund. De er endog besluttet på at fjerne mit navn fra amerikanske historiebøger. Og de har tilladt mordet på millioner af babyer ved abort."

Pludselig så jeg det absolutte hykleri. Vi tjener Gud med munden, men vi fortsætter ad glidebanen ned i moralsk søle.

Når en nation er under guddommelig revselse, vil den reagere på to måder.

En nation under revselse kan ydmyge sig og omvende sig, som Nineve gjorde. Eller de tjener Gud med læberne i det ydre, men i det indre forlader de sig på deres egen styrke og unddrager sig irettesættelsen. Der vil være et kampråb, som siger, "Vi har styrken til at udholde hver en katastrofe. Og vi har evnen til at løse hvert et problem. Vi er sandelig en stærk nation."

Jeg er lige så patriotisk som enhver anden amerikaner. Og jeg er så lykkelig for den enhed nationen oplever. Jeg takker Gud for den heroiske indsats og de store ofre, som vi har set efter terrorangrebene. Hele verden ærer den sjælestyrke og kærlighed som bliver vist af indbyggerne i New York, Washington D.C. og generelt i hele Amerika.

Men vi står overfor den samme fare som Israel gjorde. I vores glødende patriotisme, kan vi nemt gå glip af Guds budskab til vores nation. Og lige nu står vi ved den samme skillevej som Israel gjorde.

Jeg tænker, hvis vi har levet på Esajas' tid, ville vi så have lyttet til profeternes advarsler? Eller ville vi have vendt det døve øre til? Både Jerusalem og nationen Judæa nægtede at tro, at de kunne blive bragt til fald. Men Esajas profeterede, "... kan jeg så ikke gøre mod Jerusalem og dens gudestøtter, som jeg gjorde mod Samaria og dens afguder?" (Esajas 10,11). Det Gud sagde var, "Jeg har dømt andre nationer for den afgudsdyrkelse, som I praktiserer. Hvorfor skulle jeg ikke også dømme dig? Hvad gør at du skal undtages fra loven?"

I hele Amerika samles folk for at afholde mindegudstjenester. Det er rigtigt og ærværdigt (og helt åndeligt) at mindes de døde. Men hvorfor er vi så bange for at kalde disse møder for 'bøn og omvendelse'? Lige nu er amerikanerne fokuserede på at mindes og på at få hævn. Men hvor er kaldet i Amerika til at vende tilbage til Gud?

Vedrørende straffen over terroristerne, så sætter Esajas meget fint denne sag på plads. Han erklærer, "Men når Herren har fuldført hele sit værk på Zions bjerg og i Jerusalem, vil jeg straffe Assyriens konge for frugten af hans hjertes hovmod og for hans stolte øjnes pral." (Esajas 10, 12). Og ja, da Herren var færdig med at bruge Assyrien som tugtelsens stav, så ødelagde han dem. Ligeså vil han gøre med enhver terrorist, som angriber og myrder uskyldige mennesker. Det varer ikke længe før de møder deres skæbne i helvede.

Her er et budskab, som jeg tror Gud forkynder i vores ulykker.

Dybt inde i min ånd hører jeg Herren sige, "Jeg har begunstiget dig mere end alle andre nationer. Men i årevis har du insisteret på at tilbede dine afguder af guld og sølv. Jeg har udholdt din skamløse sanselighed, din hån af alt hvad der er helligt, at du udgød uskyldigt blod, din utrættelige indsats for at fjerne mig fra dit samfund. Nu er tiden ved at løbe ud for dig."

"Jeg har sendt dig profet efter profet, vægter efter vægter. Du er blevet advaret igen og igen. Alligevel vil du ikke se dine onde handlinger i øjnene. Nu har jeg ramt dig, i håbet om at redde dig. Jeg ønsker at helbrede dit land og ødelægge dine fjender for at bringe dig tilbage til min velsignelse. Men du ser det ikke."

Hvis Gud ikke vil spare andre nationer, som har vendt sig bort fra ham, hvorfor skulle han så spare Amerika? Han vil dømme os nøjagtig som han dømte Sodoma, Rom, Grækenland og enhver anden kultur, som har vendt ryggen til ham.

Tænk på hvad Gud talte gennem profeten Ezekiel: "Kast jeres overtrædelser bort, skab jer et nyt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil I dø, Israels hus? Jeg ønsker ikke nogens død, siger Gud Herren. Vend om, så skal I leve!" (Ezekiel 18, 31-32).

For enhver, som tvivler på at Gud føler smerte, så er her beviset på hans store medfølelse. Også han føler sorg og smerte over død. Han siger til os i dette vers, "Jeg har ingen glæde af at se dig lide og dø. Det er derfor jeg trygler dig nu: Vend dig bort fra din synd så du kan leve."

Gud græder især over de katastrofer som rammer de uskyldige. I de foregående uger, kan du være helt sikker på, at Jesus har grædt over ofrene for disse terrorangreb. Det er sagt, at han 'gemmer de helliges tårer'. Faktisk tror jeg, at mange af de tårer, som de kristne græder, er Guds egne tårer, afstedkommet af hans Ånd i os.

Men engang imellem får Guds retfærdighed ham til at undertrykke sin medlidenhed. Og han er tvunget til at udføre sin retfærdige dom som en sidste mulighed. Det største eksempel på dette er ofringen af hans egen søn, Jesus. Retfærdighed krævede at hele verdens synder blev lagt på en uskyldig mands skuldre, og at denne mand ville være dømt til at gå i døden i alles sted. Sig mig, hvem kunne være mere uskyldig end Guds egen søn? Men Kristus gav villigt sig selv som sonoffer, for at give befrielse og frelse til hele menneskeheden.

Hvad vil der ske med Amerika hvis vi ikke fatter Guds budskab?

Hvad vil blive vores nations skæbne hvis vi afviser Guds kald til at vende helt om til ham? Hvad vil der ske, hvis aborterne fortsætter og fostrene bliver brugt til forskning... hvis vi bliver ved med at slette vores Frelasers navn fra amerikansk historie... hvis vi genopbygger alle ting større og bedre, kun for at berige os selv endnu mere... hvis vi forlader os på militær magt frem for Guds kraft?

Esajas beskriver hvad der sker med alle nationer som afviser Gud og praler af sin egen storhed: "Ved Hærskarers Herres vrede blev landet svedet af, og folket blev ildens bytte. Ingen skåner sin næste; man hugger i sig til højre, men er lige sulten... De æder kødet af deres landsmænd. (Esajas 9, 18-19).

Røgen hvirvler op til himlen. Mørke vil dække landet. Økonomien vil blive ramt med en svimlende kraft. Der vil blive splittelse i nationen, i samfundene, i kvarteret, i familierne. Folk vil kun interessere sig for sig selv i et desperat forsøg på at overleve. Og Gud hjælpe dig hvis du kommer i nærheden af dem.

Jeg fik et profetisk budskab for ni år siden, og jeg videregav budskabet i Times Square Church den 7. september 1992. Lad mig dele det med dig nu:

"Meningen med denne advarsel er ikke at skræmme dig. Tanken er at du skal vende dig til Herren og bede. Dette er hvad jeg tror Gud har vist mig":

"Tredive dage med revelse vil komme over New York City, på en måde som verden aldrig før har set det. Gud vil nedbryde murene. Der vil blive en ufattelig vold og plyndring. Volden vil blive så rædselsvækkende, at det vil chokere hele verden. Vores gader vil blive fyldt, ikke alene med Nationalgarden, men også med militær."

"Tusind brande vil brænde på samme tid over hele byen. Brandene i Los Angeles var begrænset til nogle få områder i byen, men i New York vil de brænde i alle byens kvarterer. Times Square vil stå i flammer, og disse flammer vil stige op mod himlen og ville kunne ses mange kilometer væk. Brandbilerne vil slet ikke kunne hamle op med det."

"Tog og busser vil holde på med at køre. Milliarder af dollars vil blive tabt. Forretningerne på Broadway vil lukke helt. Virksomheder vil flygte fra byen som en strøm af lemminger. Sådant noget sker i tredjeverdens lande, ikke i en civiliseret nation som USA. Men ikke lang tid herefter vil New York gå fuldstændig fallit. 'Dronningebyen' vil blive kastet ned i sølet og blive kastet ud i fattigdom".

"Du spørger måske, hvornår vil dette ske? Alt hvad jeg kan sige er, jeg tror at jeg vil være her når det sker. Og når det gør, så skal Guds folk ikke gå i panik eller blive bange."

Opkald og breve er væltet ind på vores tjenestes kontorer. Der bliver spurgt, "Var terroristangrebet den 11. september det du profeterede om tilbage i 1992?" Nej, slet ikke. Det, jeg så komme, var meget mere alvorligt.

Faktisk, hvis Amerika afviser Guds kald til omvendelse, vil vi imødesee samme dom som Israel. Og det vil ikke kun ramme New York, men alle dele af landet. Intet område vil blive sparet. Nationens økonomi vil kollapse og volden vil eskalere. Brande vil opsluge vores byer og militærtanks vil rulle gennem gaderne.

Måske tænker du, som jeg har gjort, "Kan noget af dette undgås?" Ja, absolut. Jeg tror, vi vil få en udsættelse hvis vores præsident viser sig at være en Josija. Du husker måske Josija som den konge, som søgte Herren af hele sit hjerte. Vi burde bede Gud om at give vores præsident den samme ånd, som Josija havde, for at han kan rystes af Guds Ord. Herre sagde til Josija: "Dette siger Herren: Jeg bringer ulykke over dette sted og over dem, der bor her... fordi de svigtede mig og tændte offerild for andre guder... Men til Judas konge, som sendte jer for at rådspørge Herren, skal I sige: ... fordi dit hjerte var ængsteligt, så du ydmygede dig for Herrens ansigt, da du hørte mine trusler mod dette sted og mod dem, der bor her, om, at de skal blive til gru og forbandelse, og fordi du flængede dine klæder og græd for mit ansigt, så vil jeg bønnehøre dig, siger Herren. .. og dine øjne skal ikke få al den ulykke at se, som jeg bringer over dette sted." (2. Kong. 22, 16-22).

Det Gud sagde til kongen var ganske enkelt "Så længe du har magten, ryster for mit Ord og stoler på mig, så vil du ikke se den kommende dom. Det vil ikke ske i din regeringstid."

Jeg tror at vores chance for at besvare Guds kald er ganske kort. Vi burde alle bede om at vores nation omvender sig til Herren. Men vores mest intense bønner bør være for vore egne hjerter: "Herre lad mig ryste – ikke over katastroferne – men over dit Ord. Jeg ønsker at høre din stemme i alt dette. Få mig til at vende mig fuldstændig til dig."

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2360/>